

Ciutadans, seguiu-nos

Estem en un moment trascendental, únic, en la història del nostre poble.

Els esdeveniments que es preparen ens afecten en la nostra doble qualitat de patriotes catalanistes i de ciutadans espanyols.

Hem de decidir quina serà la fesomia, quin serà el model·lat social i polític que prendrà la figura de la nostra pàtria.

Hem de decidir també el contingut de la llei fonamental dins la qual haurà d'enquadrar-se la nostra activitat de ciutadans i d'homes.

Tots els ensomnis, totes les lluites, tots els ideals que, anys seguits, ens apassionaren, polaritzats en el desig de construcció d'una Pàtria Nova, han d'ésser convertits en una realitat. Del nostre seny, tant com del nostre entusiasme depén que el nostre ensomni pugui ésser una veritat tangible, ben aviat.

Ara s'ofereix també la possibilitat que aquella generosa intervenció catalana en els afers hispànics, que sempre hem propugnat, esdevingui una eficaç col·laboració en la delicada tasca de construir un nou Estat espanyol; un Estat modern, europeu, just i harmonitzador dels distints esperits que floreixen dins el clos ibèric.

Volem, per tant, que així l'estatut català com la Constitució espanyola siguin ajustats a les realitats incoercibles i profundes dels nostres pobles.

No volem que l'Estatut català sigui maximalista en el seu lèxic i mininimalista en el seu contingut; no volem que sigui l'improvisació d'un partit sinó, la consagració, per a llarg temps, dels nostres tres ideals permanents; no volem que hi

penetrin i s'hi afermin tendències contràries a l'espiritualitat essencial i radical de la nostra Catalunya.

No volem tampoc que la Constitució espanyola sigui com les Constitucions anteriors, una ficció jurídica, obra d'ideòlegs en contraposició amb les essències de la societat hispànica. No són les Constitucions que fan els Pobles, sinó els Pobles els que fan les Constitucions.

L'estatut de Catalunya i la Constitució espanyola poden obrir, segons com es formulin, un període de reconstrucció, d'ordre i de grandesa, o una nova tongada de desordres, inquietuts, malfiances i lluites fraticides.

Totes aquelles coses, tots aquells valors, a les quals ens sentim adherits per la nostra tradició ancestral o per les nostres esperances de millors futuritats, estan en un moment crític. Tot ciutadà que no s'hagi desvinculat dels seus compatriotes té el deure de pronunciar-se. Ningú no pot inhibir-se. La inhibició en les actuals circumstàncies més que una traïció és un suïcidi.

Es hora d'alçar el pit coratjosament. Es hora de mostrar les virtuts de la raça. Penseu que podem glorificar-nos, amb la nostra afirmació victoriosa o sucumbir amb la nostra ignomínia.

Recollint la veu clamorosa i unànime de les multituds, fent-nos intèrprets d'aquesta ànima col·lectiva que vé de la història i és projecta cap a l'esdevenidor, ens disposem a lliurar la batalla.

Ciutadans: si avancem, seguiu-nos; si ens aturem, empenyeu-nos; si retrocedís-sim, passeu damunt nostre.

JOAN ESTELRICH